

Catalunya
és terra
d'Hidalgos...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...però no
de Gómez

Any IV - Núm. 164

Barcelona, 1 d'agost de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al Sr. Gómez Hidalgo

Seria injust silenciar el gran èxit que s'acaba d'apuntar la Generalitat de Catalunya, nomenant representant seu a Madrid el senyor Gómez Hidalgo. De totes les esferes ha sorgit un clam d'admiració i l'esperança ha nascut en el cor de molts sastres madrilenys.

El senyor Gómez Hidalgo és poc conegut a Barcelona i molt conegut a Madrid. Potser i tot massa conegut. Es en aquest sentit que algunes persones decentes d'allà han fet pressentir a la Generalitat que es veuen obligades a prescindir de tota mena de tracte personal amb el senyor Gómez Hidalgo, les activitats del qual, en el terreny periodístic i sobretot en el terreny particular, li han valgut una fama tan unànime que ara no seria just d'alterar amb relacions que no lliguen amb la seva forta personalitat.

Del senyor Gómez Hidalgo, no més direm que és federal i que ningú comprèn per què no és radical, més ben dit, radical històric. Té merèximes sobrats per compartir tota la glòria d'un Leroux, d'un Emiliano. El seu federalisme, d'un acusat matis madrileny, no serà obstacle perquè el nostre home es pugui entendre satisfactoriament amb els elements governants i amb el qui sigui.

Altrament, la seva condició de castellà el fa particularment apte com a representant de Catalunya. Creiem que tothom ho entendre així i que el senyor Samper sabrà apreciar en tot el seu valor aquest ram d'olivera que li ofereix la Generalitat.

Per totes aquestes raons i, sobretot, per unes altres que no podem escriure, donem el Tussó Negre al senyor Gómez Hidalgo. I, com a representant de la Generalitat de Catalunya a Madrid, sols li demanem un favor: que ho dissimuli tant com pugui.

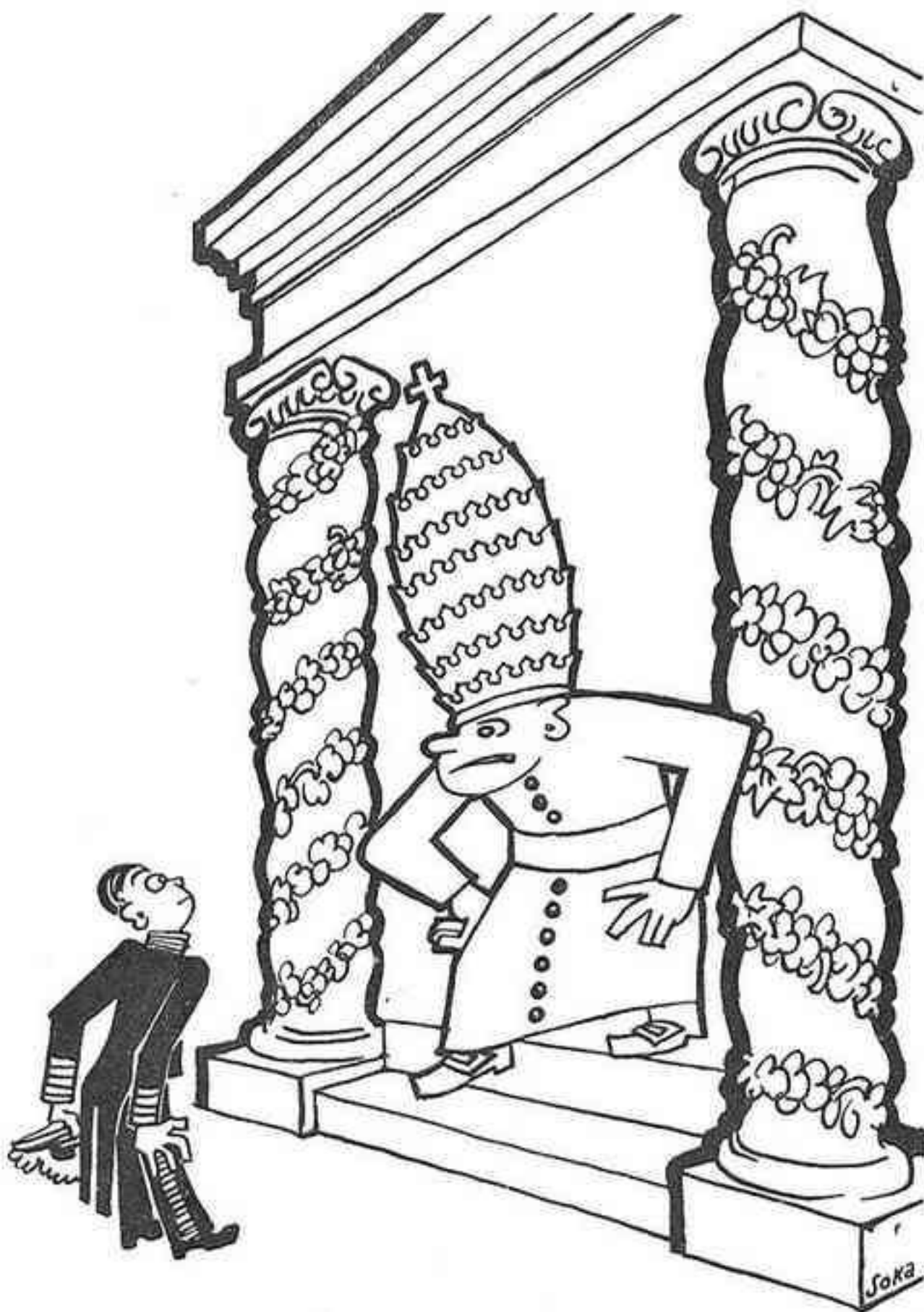
La disciplina reneix a la Lliga

Els rumors que havien corregut, darrerament d'escissions a la Lliga Regionalista, s'han esvaït totalment. La Lliga torna a ésser una pinya més forta que mai, gràcies als avantatges que el senyor Ventosa i Calvell ofereix als seus pronois i prohoms. Darrerament, i per ensenyar al senyor Pich i Pon com es fan les coses, el senyor Ventosa ha acompanyat diversos elements de la Lliga a una excursió a Mallorca en el seu iot, que ha tingut naturalment—no era possible altra cosa—molt més èxit que l'excursió d'El Dia Gráfico a Formentor.

Aquest viatge ha apretat notablement els llaços; però per estrènyer-los definitivament, s'anuncia, per al setembre, una excursió amb dinar, i quin dinar!, a la torre que el senyor Ventosa i Calvell té a la cala d'Aigua Blava. Hi prendran part les minories de les Corts de Madrid i la de l'Ajuntament de Barcelona. Es quasi segur que s'hi integraran la minoria regionalista del Parlament de Catalunya.

Heràldica

El senyor Dencàs ha adoptat com a divisa per al seu escut d'armes la frase: «Els parents dels meus parents són els meus parents». Aquesta divisa a hores d'ara ja està patentada.

PER QUE NO HI HA CONCORDAT

—De manera que sou vosaltres aquells que aixecàveu el velo de las novicias?

MANIOBRAS DE LA LIGA

Com informa en Pellicena els seus paisans de Manila sobre la situació a Catalunya

Es amb veritable estupor, i amb aquella punta d'indignació mal reprimida, que reproduïm avui, en gravat ad-hoc, un fragment del diari de Manila Nabuhay. Es el següent:

MAYNILA, K. P., SABADO, HUNYO 16 1934

Hihawalay Kapag Umiral Sa Madrid Ang "Ley Marcial"

(En Prensa Unida)
MADRID, Espanya, Hunyo 14.—Patuloy ang mga panyayaring nagbababala ng pagkakaroon ng isang himagsikan laban sa pamahalaan ngong gabi dahil sa naging kilusan sa Catalunya nang hamakin ng Parlamento roon ang Ktt. Hukuman ng Espanya sa pamamagitan ng muling pagpapatibay sa mga batas sa mga lupang pinag-anihan, pagkatapos ipahayag ng hukuman na iya'y labag sa konstitusyon.

No cal ni dir que aquesta informació, evidentment tendenciosa (vegi's el paràgraf que diu: panyayaring nagbababala ng pag-hakaron), és obra de la Lliga.

I, qui hi ha a la Lliga que disfruti una posició d'influència sobre Manila? No n'hi ha d'altre que en Pellicena i Camacho, malgrat que l'Estelrich hagi volgut fer creure, en manifestacions recents, que ell també feia impressió a les Filipines.

Per tant, tot el pes de la responsabilitat d'aquesta informació tan tendenciosa com intraduble, cau sobre les espalles ja de per si carregades de l'immortal director de La Veu, senyor Llapicena i Macacho, home tèrbol, d'antecedents filipins i municipals.

La temporada d'estiu al Palau de Justícia

La solemne vista d'una altra causa a porta tancada

Amb l'esplendor acostumat, ahir, al Palau de Justícia, es va celebrar el cinquè judici d'obonament de la temporada d'estiu.

L'acte tingué lloc, per tal que no entrés la calor del carrer, a porta tancada, i començà a puntualment a les onze i deu minuts com no havia estat anunciat.

Presidien a l'alcó el president don Jovino Fernández Peña i don Julio Rodríguez Contreras.

La sala era plena de gom a gom, i quan don Jovino va dir: «Audencia a puerta cerrada», el públic va sortir. Al darrera varen sortir també les culades dels mausers de la guàrdia civil en acte de solidaritat i companyonia.

Desallotjada la sala, va començar la vista. Al banc dels acusats hi havia l'acusat, la presència dels presidents, el fiscal al seu lloc i el defensor a l'altra. Començà la vista de la causa.

Don Jovino. — Està desallotjada la sala?
Un uixer. — Sí, señor Presidente.

Don Jovino. — Dues, ¿qué hace aquí el acusado?
Un uixer. — Es verdad. (La guàrdia civil s'enduú l'acusat.)

Don Jovino. — ¿Está desallotjada la sala?
L'uixer. — Es verdad. (La guàrdia civil s'enduú el defensor.)

Don Jovino. — ¿Están preparados los testigos?

L'uixer. — Sí, señor.

Don Jovino. — Que metan en los calabozos a los verdaderos y sirvan cornets d'amour a los falsos. (Es fa.)

Don Jovino. — ¿Cómo se llama el procesado?

El procesat (no hi és).

Don Julio. — ¿Cuántos años tiene?

El Secretari (apunta).

Don Julio. — ¿Profesión?

El procesat (no hi és).

El Secretari (apunta «castalán»).

Don Julio. — ¿ES usted el procesado de las injurias a don Jovino, o sea a la madre patria y al padre patrio que contiene el artículo denunciado?

Don Jovino (en català, imitant la veu del processat). — Sí.

Don Julio (al Secretari). — Traduzca la respuesta al castellano!

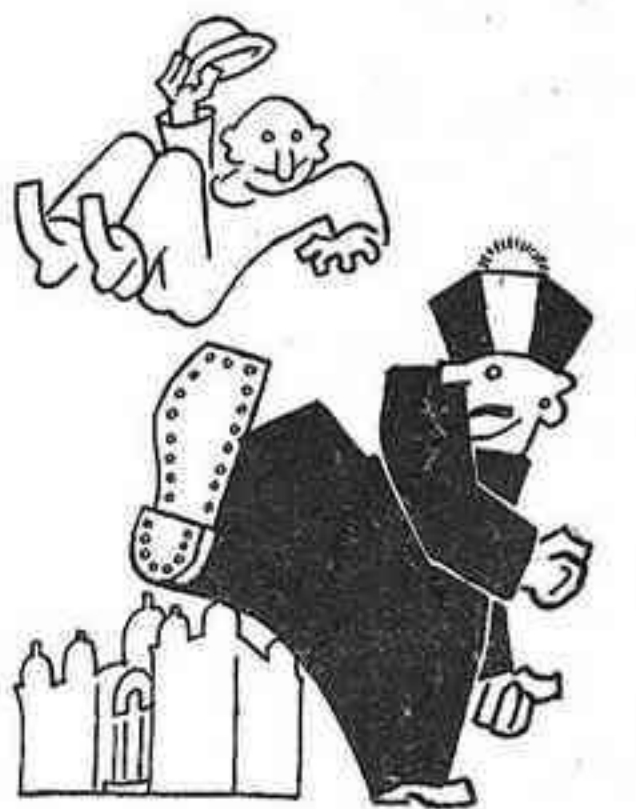
Don Jovino (en català, imitant la veu del processat). — No me da la gana. Don Jovino es un... (Amb la seva veu natural i en castellà.) ¡Cállese usted, perro catalán, hijo de mala madre!

Don Julio. — Le aumentaremos la pena, ¿eh, don Jovino?

Don Jovino. — ¡Naturaca!

Don Julio. — Siéntese el acusado. (L'uixer va a veure si l'acusat s'ha assegut al calabós.) Tiene la palabra el Fiscal.

El Fiscal. — Mi tarea para convencer al Tribunal de la culpabilidad del acusado ha de serme facilísima, porque el Tribunal está ya convencido de ella. El acusado, con premeditación y alevosía, al citar en un artículo el nombre de don Jovino Fernández Peña, aquí presente y aquí Presidente, le ha injuriado gravemente. No importa al Tribunal examinar lo que de él haya dicho, porque un perro catalán no podía decir nada bueno, y por tanto podemos, con toda confianza, con la seguridad que da la certidumbre, dictar sentencia condenatoria contra el acusado, que podrá consistir en ser preso durante cuantos días de cárcel y después un destierro por tres años a doscientos kilómetros de distancia, que me han dicho que ya está

fuera de Cataluña, para que estos perros catalanes aprendan Geografía y a amar a los castellanos como nos amamos nosotros mismos.

Don Julio. — Que entren los testigos. (Entren els testimonis.)

Don Julio. — ¿Son los falsos, eh? L'uixer. — Naturalmente, señor Presidente.

Don Julio. — Quiero decir si son los oficiales con título.

L'uixer. — Ya le había entendido. Sí, señor Presidente: los oficiales con título y patente.

Don Julio. — A ver, Testigo primero, ¿qué sabe que pueda comprometer al acusado?

Testimoni primer. — Un día le oí que gritaba: «Visca Catalunya».

Don Julio. — Tradúzcalo al idioma oficial.

Testimoni primer. — Dijo, Viva Cataluña, pero en catalán.

Don Julio i don Jovino. — ¡Ah! ¡Ah!

Don Julio. — A ver el Testigo segundo.

Testimoni segon. — Yo le he oído gritar: Viva la República, pero también en catalán.

Don Julio i don Jovino. — ¡Ah! ¡Ah!

Don Julio. — Y el Testigo tercero, ¿qué dice?

Testimoni tercer. — Yo le sorprendí escuchando «Los Segadores», en catalán, por la radio.

Don Julio i don Jovino. — ¡Ah! ¡Ah!

Don Julio. — ¿Y usted no los escuchaba?

Testimoni tercer. — No, señor Presidente, porque soy sordo.

El Fiscal. — Protesto, porque lo que han declarado los testigos es verdad.

Don Julio. — No se admite la protesta, porque las declaraciones perjudican al acusado.

El Fiscal. — ¡Ah! Es verdad; no me había fijado.

Don Julio. — Pero se admite la protesta, y pondremos quinientas pesetas de multa al defensor.

Tots. — Nos parece de rechupete.

Don Julio. — Como que no está el defensor, le pondremos otra multa de quinientas pesetas, y como que ya sabemos que defendería al acusado, podemos dar por oída su declaración y en consecuencia condenar al acusado.

¿Condenado? ¡Condenado!

Ruegos y Preguntas.

Don Jovino. — Yo pido al Tribunal que acuerde que la Guardia civil salga a repartir un poco de estopa a esos perros catalanes que están fuera de la Sala.

Don Julio. — ¿Aprobado? ¡Aprobado! Se levanta la sesión.

EL QUE ENS DIU DON JOVINO

Acabada la vista de la causa, hem anat a veure a don Jovino Fernández Peña, que ens ha rebut amablement amb una puntada de peu a l'entrecuix.

—Ya habrá visto—ens ha dit— que el Tribunal ha sido justo dentro de la severidad y de la moderación del fallo. La lástima y lo intolerable es que en Cataluña, esta tierra de perros, se nos juzga mal. Pero nosotros no hacemos caso y seguimos haciendo justicia.

—Ah, fan justícia.

—Sí, señor; aunque parezca

“Aquests quatre ximplés...!”

Quan les persones ben pensants del catalanisme oficial es varen asabentar dels darrers incidents al Palau de Justícia, varen dir, amb un gest de malhumor:

—Vaja! Altra vegada aquests quatre ximplés!...

Els quatre ximplés no eren pas Déu nos en guard!—els senyors del Tribunal, que malgrat l'autonomia i tots els traspassos de serveis, poden vanar-se encara dignorar el català i de desterrar a doscents quilòmetres de Barcelona els catalanistes, para que aprendan a amar a sus hermanos los españoles.

Els quatre ximplés, en la present ocasió, eren els separatistes que privaven al Tribunal d'Urgència de poder condemnar amb tota calma i tranquil·litat els directors de La Nació Catalana, senyors Aimà i Bofill.

I bé. Sembla que som un poble autònom. Sembla que tenim un govern nostre, que és el govern de la Generalitat. Sembla que tenim traspassada — perdonin l'expressió — alguna cosa que en diuen els serveis de Justícia.

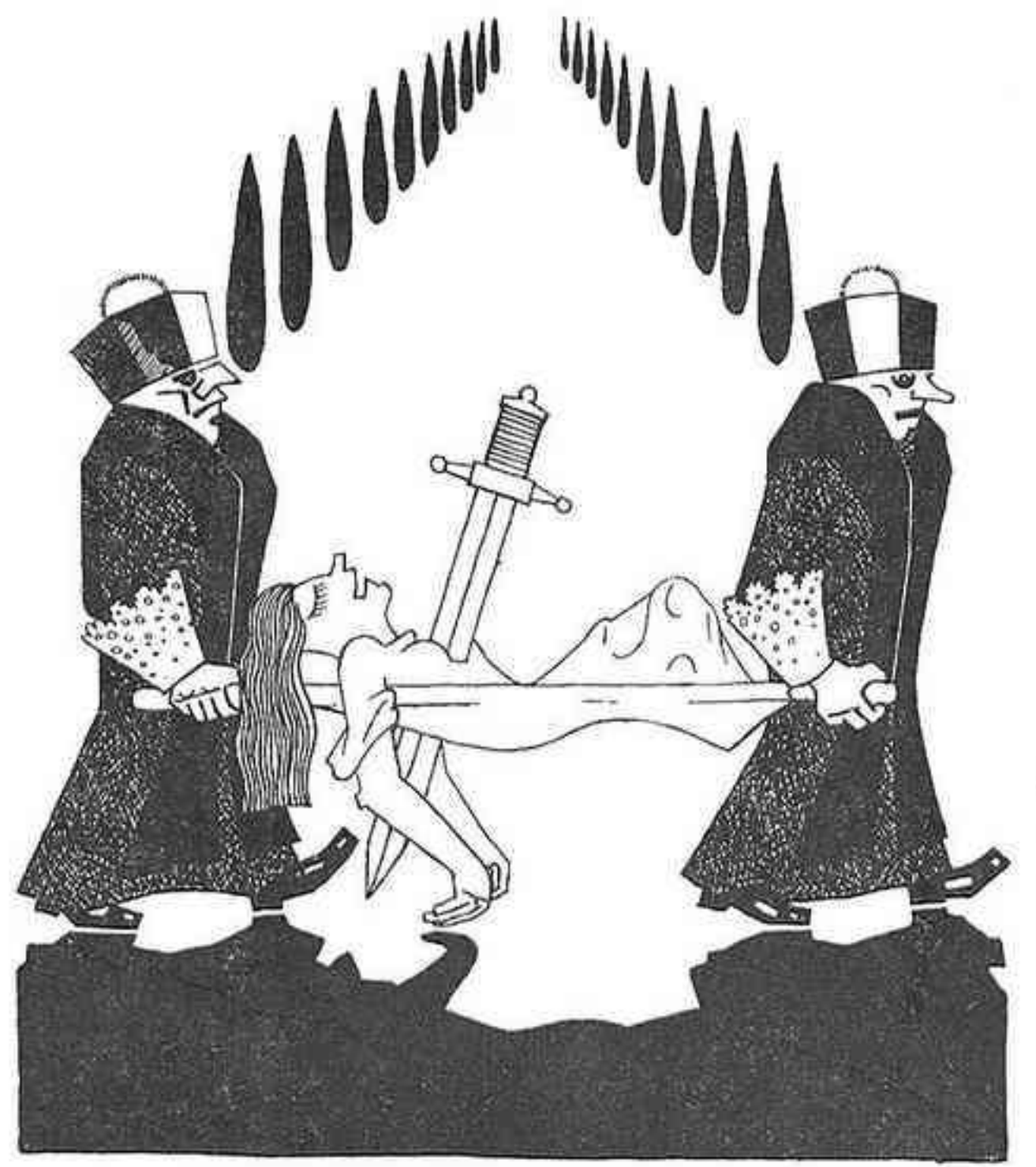
Això és el que sembla.

Per altra banda, però, resulta, que el Palau de Justícia de Barcelona és l'últim reducte del castellanisme, més ben dit, de l'anticatalanisme. Al Palau de Justícia es fa exactament la mateixa feina que s'hi feia en època del general Primo de Rivera.

Res a dir amb la conducta dels que manen al Palau de Justícia. Són gent conseqüent. Són monàrquics i anti-catalanistes i, per tant, actuen com a tals. Posen en llibertat els terroristes i els atacadors perquè, com va dir gràficament don Jovino, esta gentuza de la Generalitat no puede ser considerada como agentes de la autoridad. Condemnen els catalanistes. No volen sentir parlar català.

Catalunya té l'autonomia dintre d'Espanya. Ells tenen l'autonomia dintre de Catalunya. I se'n apropiten. Fan bé.

Però, preguntem nosaltres, es podria saber què redimim van traspassar quan es va dir que els serveis de Justícia passaven a la Generalitat? Recordem que va venir el ministre Botella Asensí, que totes les personalitats de la jurisdicció de Barcelona es van po-

L'aplicació de l'Autonomia, o el traspàs de la Justícia

sar unes grans togues i tots van sortir retratats a la premsa gràfica. I bé: tota aquella cerimònia era una catxupinada de senyors de mitja edat o, realment, en el fons, hi havia alguna cosa de debò?

Val la pena de preguntar-ho i val la pena que se'ns respongui. Ja és hora de saber si el traspàs de serveis de Justícia només vol dir que el senyor Lluhi i Vallescà pugui fer magistrats i jutges municipals a tots els cotitzants del partit de L'Opinió en bloc, o vol dir alguna cosa més.

Perquè resulta que tenim un conseller de Justícia. De Justícia i Dret. Aquest conseller de Justícia i Dret fa mesos que es dedica al cultiu intensiu de la migdiada governamental. Una sola vegada s'ha aixecat al Parlament Català i va ésser per defensar don Jovino i

per cantar, amb una tonada nova, aquella coneguda havanera de la independència del poder judicial. Els altres moments d'activitat, han estat laboriosament dedicats a donar càrrecs a tots els seus amics i coneguts.

Aquesta tasca és molt plausible, però... no té altra feina a fer el conseller de Justícia i Dret? El conseller de Justícia i Dret no deu ignorar que existeix el Palau de Justícia. No deu ignorar, tampoc, que aquest Palau de Justícia és un feude de l'anticatalanisme més furibund. El conseller de Justícia i Dret potser ens respondrà que ja ho sap, però que no hi pot fer res.

I aleshores, nosaltres i tot Catalunya, direm que, en aquestes condicions, la Generalitat no té de fer res d'un conseller de Justícia i Dret.

per cantar, amb una tonada nova, aquella coneguda havanera de la independència del poder judicial. Els altres moments d'activitat, han estat laboriosament dedicats a donar càrrecs a tots els seus amics i coneguts.

Aquesta tasca és molt plausible, però... no té altra feina a fer el conseller de Justícia i Dret? El conseller de Justícia i Dret no deu ignorar que existeix el Palau de Justícia. No deu ignorar, tampoc, que aquest Palau de Justícia és un feude de l'anticatalanisme més furibund. El conseller de Justícia i Dret potser ens respondrà que ja ho sap, però que no hi pot fer res.

I aleshores, nosaltres i tot Catalunya, direm que, en aquestes condicions, la Generalitat no té de fer res d'un conseller de Justícia i Dret.

mentira, en el Palacio de Justicia se hace justicia. Pregúntelo a cualquier elemento del departamento de Justicia de la Generalidad y verá como le dice lo mismo. Somos unos incomprendidos — afegei amb aire de tristesa.

—Però, si s'havia dit que... —Nada de eso. La justicia no se compra; lo que hay es que personas desaprensivas ofrecen dinero para los fallos favorables, y hay quien se aprovecha de ello. Pero en el buen entendido que estos fallos, favorables o contrarios, son siempre justos. La justicia, de este modo, no se aparta ni un ápice de la rectitud más rigida. Solamente que hay quien vive a sus expensas.

—Naturalmente. Hay que estimular a los pobres obreros de la justicia. No se pueden revolver todos los expedientes en un día. Entonces, ¿qué tiene de extraño que se les estimule? ¿Es esto injusto si los expedientes se resuelven siempre en justicia?

—Així, ja ens perdonarà que li demanem però pel que ens havien pensat.

—Perdonado, hombre, perdonado. Con mucho gusto, voy a denunciarle al Fiscal. No faltaba más. I, amb una altra puntada de peu a l'entrecreix, ens acomiadà tan amablement com a l'arribada.

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422

La senyora Nicolau farà una temporada de teatre català.

temporada de Teatre Català.

En Guerra del Rio està pel desarmament.

Ja s'ha aclarit qui va calar foc al Reichstag.

Al Palau de Justicia han tret al carrer l'olor de socarrim.

El Rei Boris I s'ha fet republicà.

El bisbe de la Seu d'Urgell i el Prefecte dels Pireneus han demanat el divorci.

Monsieur Desgrange ha fet grans elogis dels corredors peninsulars que han fet el «Tour de France».

El Tribunal de Garanties té ganes. Diu que vol una altra Llei de Contractes de Conreu.

A Madrid van estar uns dies sense fer pa de família. Feien un pa com unes hòsties.

La justícia ha traspassat (R. I. P.).

Han començat les obres de la Font del Milu Toresky a la Plaça de Catalunya.

El G. A. T. P. A. C. ha rebut moltes felicitacions per l'exposició de la nova Barcelona.

L'única cosa que el G. A. T. P. A. C. no s'ha atrevit a tirar a terra és la fama dels mitjons Molfort's.

Don Jovino fa tots els sumaris amb paper de barba, perquè és el que dura més.

amb el cor a la mà

MATISOS

Amb motiu del darrer Congrés de Metges de Llengua Catalana el Parlament Català donà una mena de recepció. Visita de compliment, la mica del discurs i un bon troc de piscolabis.

Hi hagué una certa sorpresa en constatar que figurava a la comitiva el senyor Martínez Domingo, diputat de la Lliga i, per tant, retirat del Parlament Català.

Els habituals de la casa li tributaren una ovació.

—Ja era hora que tornés!—li fou dit.

—Vinc com a particular—respongué, somrient, el senyor Martínez Domingo—. Altrament, el partit m'ha fet retirar del saló de sessions, però no del bar.

Perquè, cal dir-ho, l'escena transcrita tenia per escenari el bar del Parlament.

DELIRIUM TREMENS

L'estat mental del comentarista de La Veu, senyor Manuel Brunet, segueix alarmant els seus íntims. En lloc de millorar i de calmar-se, segons imposa el ritme general d'aquesta època de vacances, el nostre home està cada dia més desfermat i fa unes oposicions més serioses al règim de dutxes i a la camisa de força.

Com que Manuel Brunet és molt aficionat a contar en els seus articles les confidències més o menys fantosiques que, segons diu ell, fan els esquerrans per les penyes de l'Ateneu, segurament que no trobarà indiscret que també nosaltres, al nostre torn, expliquem la darrera flor de l'esperit brunetià que ell, personalment, reparteix pels recons de l'Ateneu a tothom qui el vol escoltar.

—El meu pla—diu en Brunet—és molt senzill. Es tracta de desenterrar el cadàver d'en... (aquí el nom d'un patriarca mort a finals de l'any passat), afusellar-lo, cremar-lo i després, ventar les cendres.

UN INTENT D'ADVOCAT

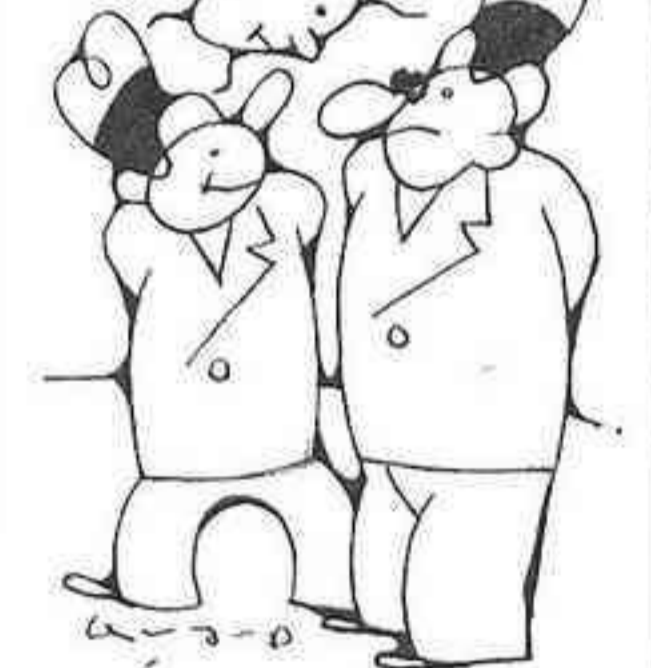
El senyor Martínez Yepes és un home molt conegut al Palau de Justicia. Des de fa una pila d'anys que hi va i s'ha fet promoció, sempre, com a advocat. L'altre dia, en un dels aldarulls ocorreguts ran d'una de les vistes de causes contra els nacionalistes, el senyor Martínez Yepes fou detingut. A l'hora d'acreditar la seva personalitat, s'aclarí que de lletrat no en tenia res.

Aquest individu anà a passar als calabossos, el senyor Martínez Yepes fou detingut. A l'hora d'acreditar la seva personalitat, s'aclarí que de lletrat no en tenia res.

—Yo ya tengo los riñones llenos de tanto catalán.

Naturalment, no digué precisament riñones. El sentiren i uns quants «nosaltres sols!», i fou estomacat de valent.

Quan, després de la sumanta, entrava al calabós, encara tenia els riñons molt més plens de tant català. Ara, que no ho digué pas.

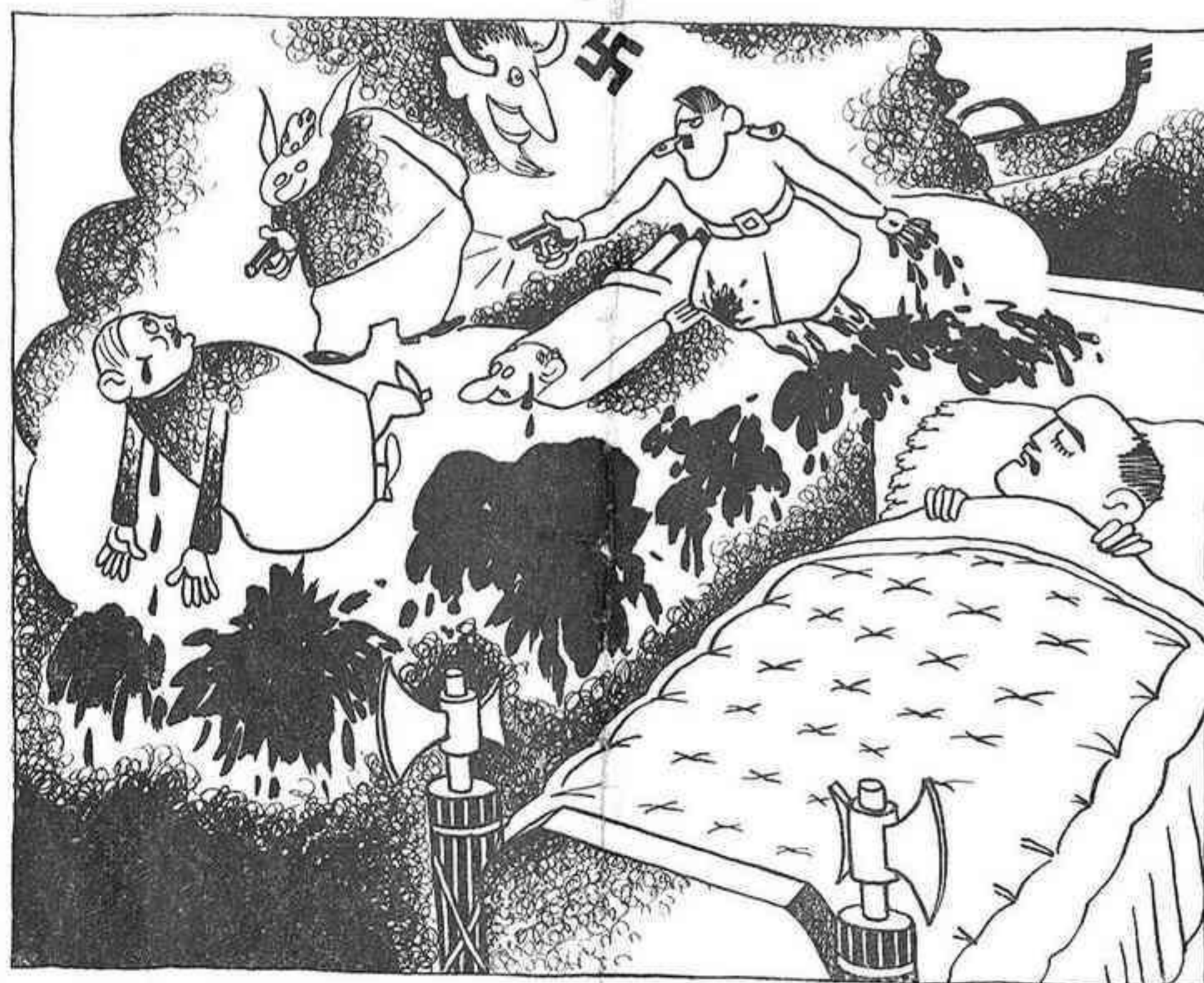

—Què me'n dius d'això de Viena?
—Que ja he vist el pa que s'hi dona.

DON JULIO FA DECLARACIONS

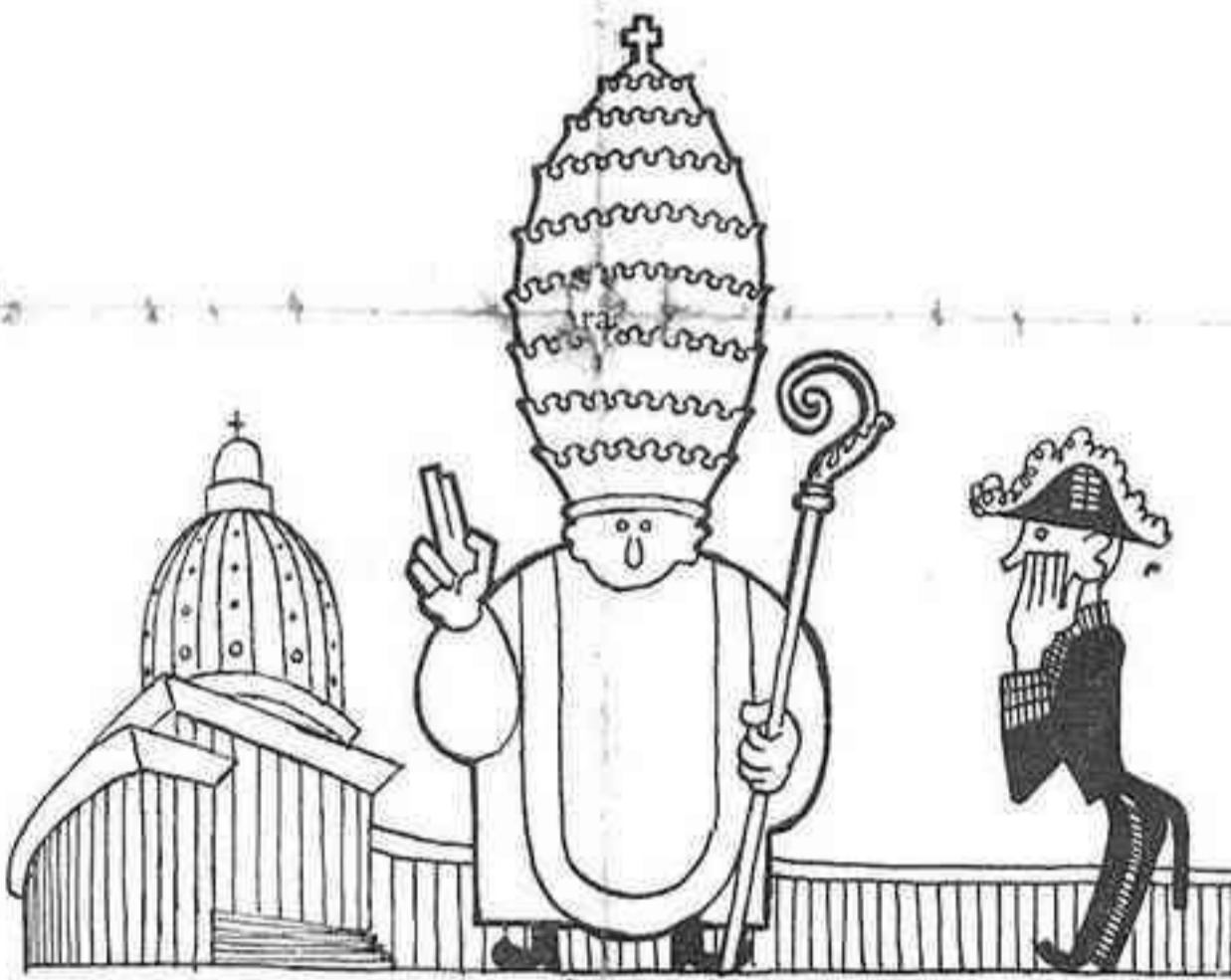
Després de la vista contra Bofill, els periodistes intentaren entrevistar don Julio. L'home, però, s'hi negà rodonament. Se n'anava, ja deixant-los plantats, quan repenentant-se tornà enrera. No digué gran cosa. Només això:

—El tío Trabajo ese! Ofenderse porque le he dicho individuo. Vamos, hombre! Es que no lo somos todos, de individuos?

EL MAL SOMNI DE MUSSOLINI

“El relicario” de Roma (Segona edició “Be Negre”)

Por orden de don Niceto, allá en San Pedro, le conocí, es una iglesia (hostia, qué grande!) se fuma a todas las de Madrid.

Con traje corto don Pío once decía misa con Gasparri (i). Al dar la vuelta para el «oremus» me guinó el ojo con frenesí, se bebió el vino de un solo trago, y bendiciéndome me dijo así:

Pita, Romero, pita con garbo, que un relicario que un relicario me voy a hacer; con el trocito de concordato que hayas escrito que hayas escrito con lindo pie.

Un lunes abriero «comenciámos» a negociar; pasaron años, pasaron siglos, y el concordato sin concordar.

Pagar al cura yo le ofrecía y a los jesuitas reintegrar. Cuando una pinta sacó del pecho, que yo al momento reconcí: era Segura, mal afeitado, que bendiciéndome me dijo así:

Pita, Romero, pita con garbo, que el concordato que el concordato no lograrás, si no te tragas a don Alfonso, doña Victoria y toda la familia real.

(i) Montsenyor.

Nota.—L'avis que publicàvem la setmana passada en aquest mateix lloc, volia dir el següent: volia dir que aquells versos ja els havia publicat EL BE NEGRE feia tres anys. Ens interessava de saber fins a quin punt els nostres lectors eren atents... i tenien memòria. Sols divuit lectors, entre varis milers, s'han pres la molestia de fer-nos saber que s'havien adonat de la cosa. L'enhonorabona. I... perdonin aquestes bromes pròpies de la temporada de vacances.

ELS VALENTS

Dos guàrdies civils de servei a l'Audiència, després dels incidents els comenten:

—Vaya juerga!
—Porque queremos. Eso del separatismo yo lo acabaría metiendo mucho plomo al vientre...

En aquell moment passava un xicot dels de La Nació Catalana. Al moment de creuar-se amb la benemèrita es posà la mà a la butxaca del darrera del pantaló bo i cridant:

—Merda, faréu!
El civil es quedà més blanc que el paper de barba.

UN REPORTER ÈSVERAT

Palau, el redactor de La Vanguardia, que fa informació al Palau de Justicia, travessà uns moments de gran esverament.

Apagat el primer dels incendis, els policies examinaren detingudament les cendres. Aleshores trobaren una botella de líquids inflamables, trencada. Anava embolicada amb fulls de paper del diari del periodista Palau. Després, quan els policies remenaven els llibres socarrimats pel segon incendi, fou trobada la corresponent ampolla, embolicada amb Vanguardias, com l'anterior.

I, finalment, l'ampolla trobada sencera presentava les mateixes característiques que les anteriors, la qual cosa féu exclamar a Palau: —Me'n vaig! Encara es pensaran que ho he fet jo...

COSES DEL «TOUR»

Quan el fredianista Joan Tomàs va arribar al Perthus, disposat a internar-se a França per tal de seguir les etapes pirenenques del «Tour», va trobar algunes dificultats per no portar prou en regla la documentació del cotxe en el qual viatjava.

—Miri, senyor Tomàs—conclougué per fi el xofer—, es veu que avui Perthus i demà permís...

Aquest xofer, pel que sembla, acostuma a tenir-ne de bones. En arribar a Aix-les-Thermes, en Joan Tomàs es topà amb Tristan Bernard, amb el qual conversà una estona.

—Miri, senyor Tomàs—conclougué per fi el xofer—, es veu que avui Perthus i demà permís...

Quan es despediren, el xofer preguntà a Joan Tomàs: —Ja la portava aquesta barba, aquest mes, o li ha sortit durant la Volta?

—Però a qui van assassinar: a Dollfus o a l'Anchluss?
—A tots dos.

—Però a qui van assassinar: a Dollfus o a l'Anchluss?
—A tots dos.

POLITICA VERSALLESCA

El dia de Sant Cristòfol, festa major d'aquest poblet pertanyent al municipi de Castellbell i el Vilar, al peu de Montserrat, es celebra un solemni ofici amb música, sermó, càntics i gran soroll de campanes. Per tal d'honorar la festassa hi anaren en Vidal i Guardiola i l'Alexandre Bulart i Rialp. Acabat l'ofici, hi hagué un verum d'honor i després un àpat

tipic de festa major. A mig dinar en Vidal i Guardiola, allegant ésser de nou-cents noranta nou mil nou-cents noranta nou consells d'administració i tenir hom no sap quantes reunions alhora, abandonà la taula i Sant Cristòfol previ un discurs econòmic-polític-social. En marxar es mirà en Bulart i Rialp com dient-li:

—Ara va per a tu el pollastre...

A les acaballes del dinar començaren a invadir la sala les senyores, senyorettes, nenes, l'element femení de la colònia estiuenc, totes les dones i minyones del poble i els clergues de la rodalia. La sala quedà plena de gom a gom. El rector de Sant Cristòfol invità galant a Bulart i Rialp:

—Tots venim a sentir-lo. Especialment les senyores i senyorettes... Facins un discurs d'aquells tan seus...

Davant d'aquesta invitació tan directa en Bulart i Rialp s'aixecà i féu un parlament amb tremolors de veu, gest olímpic i paragrafades d'epopeia. Parlà de Montserrat, de la Moreneta, dels angelets i dels estels; dels cavallers del Sant Graal de Catalunya i de la valor de l'ideal. Per fi es dirigí a les senyorettes.

—Vosaltres, encarnació de la beautat—digué Bulart i Rialp—, i de la joventut, sou l'esperança de la terra. Vosaltres sereu mares de nous fills de Catalunya però vosaltres conservareu l'ànima pura, de color blau cel, com el mantell de la verge Maria...

Hom sentí un sospir, un xiscle apagat i... cataplum! Una senyoreta desmaiada a causa de l'emoció. Un èxit boig! El rector de Marganell el beneí i li desitjà la inspiració i concurs de l'Esperit Sant. Bulart i Rialp, gentilíssim, donava patacades a les galtones de les nenes gairebé púbers, besà la mà a les senyorettes de quinze anys per amunt, abraçà amb tota cerimònia a les senyores d'aquella maturitat que els hi permet saber on tenen els cinc sentits, i féu una reverència pròpia dels temps de Lluís XV davant de cada una de les dames velles. Res! Ni a Versailles! En Bulart i Rialp fet un Casanova, o, si es vol, un Casanoves.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

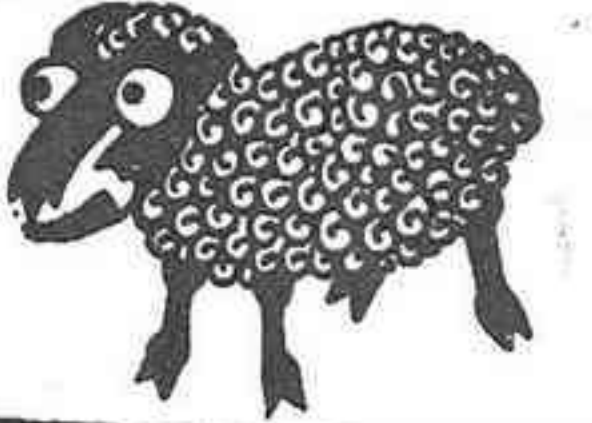
En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

En saber-ho, en Vidal i Guardiola es posà fet una fúria: —Ja m'ho pensava! L'encertà en Miracle en l'... i no deixar-lo sortir diputat.

AIGUES DE SANT HILARI SACALM
HOTEL MARTIN
Obert del 1.º de juliol fins al 15 de setembre
Auto diari de Barcelona Sant Hilari durant la temporada oficial
Informes: Boqueria, 13, 1.º - Tel. 17953 - Barcelona

VOSTRE GASTA ULLERES?
Es en propi benefici con sultar l'òptic professional
J. RUIZ URREA
RONDA DE SANT ANTONI, 61
on trobarà un selecte assortit d'ulleres i lents en condicions màximes, a preus mòdics

El Be a les Loscaules

Les estrenes

César A. Jordana ha escrit *Una mena d'amor*; el senyor Liceum Dalmu Linguaphone i Clarisme ha escrit *Una altra mena d'amor*. Al Coliseum han projectat la setmana passada *Mi vida entera*, que són dues menes d'amor, però cap d'elles com les dels esmentats escriptors per correspondència.

En *Mi vida entera* hi surt una noia de casa bona que estima un enginyer pobre, però no s'hi vol casar perquè troba que això del matrimoni és massa prosaica. Però coneix una parella d' enamorats, en la qual ell és un lladre i ella una pobra noia que s'estimen tant que acaben per suicidar-se. Naturalment, el públic americà no s'acaba de creure que això sigui el veritable amor, i continuen casant-se a cutacorrents per anar a Reno a divorciar-se.

AVUI
I TOTS ELS DIES

L'altre film del programa del Coliseum, *El hombre del bosque*, és un film de l'Oest i de Zane Grey, i de la Paramount, naturalment.

En ell hi ha un actor que es diu Randolph Scott, que és un succedani de Jack Holt, el qual, com aquest, viu solitari en el bosc i és amic d'Harry Carey, l'antic Cayena convertit en bona persona, al qual aquell bandarra que en la vida privada es diu Noah Beery i es germà del gran Wallace Beery, vol prendre-li uns llocs i unes terres. Naturalment, perquè la cosa tingui més interès, hi surt una noia bonica i innocent, a la qual el succedani de Jack Holt salva de les urpes del bandoler, el qual és, a l'últim, mort d'un tret per una bona dona, a la qual el traïdor volia canviar per la noia.

Per fer-ho més interessant, el succedani de Jack Holt té uns pumes domesticats que espanten a tothom i fins esgarrapen, i segurament per humiliar-ho, hi surt Buster Crabbe, el que havia fet de Tarzán, en un paper de res. Sic transit rotat. Un film que distreu als grans i agrada molt als menuts.

En ell hi ha un actor que es diu Randolph Scott, que és un succedani de Jack Holt, el qual, com aquest, viu solitari en el bosc i és amic d'Harry Carey, l'antic Cayena convertit en bona persona, al qual aquell bandarra que en la vida privada es diu Noah Beery i es germà del gran Wallace Beery, vol prendre-li uns llocs i unes terres. Naturalment, perquè la cosa tingui més interès, hi surt una noia bonica i innocent, a la qual el succedani de Jack Holt salva de les urpes del bandoler, el qual és, a l'últim, mort d'un tret per una bona dona, a la qual el traïdor volia canviar per la noia.

Per fer-ho més interessant, el succedani de Jack Holt té uns pumes domesticats que espanten a tothom i fins esgarrapen, i segurament per humiliar-ho, hi surt Buster Crabbe, el que havia fet de Tarzán, en un paper de res. Sic transit rotat. Un film que distreu als grans i agrada molt als menuts.

Per fer-ho més interessant, el succedani de Jack Holt té uns pumes domesticats que espanten a tothom i fins esgarrapen, i segurament per humiliar-ho, hi surt Buster Crabbe, el que havia fet de Tarzán, en un paper de res. Sic transit rotat. Un film que distreu als grans i agrada molt als menuts.

Les malalties i llur convalescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent energic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicocola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Rda. St. Pau, 71.

LECTORS DE «LA RAMBLA»
—Qui és aquest Helios Gómez?
—Helios Gómez? Ah, sí, ja recordo! Helios Gómez para tener bien sujeto el varillaje de los paraguas.

LES REPRESSES

CAPITOL (de divendres a diumenge). — *Teodoro y Compañía*. Un vodevil francès, amb el formidable Raimu. Obra de tallat i d'efectes completament teatrals, però que, malgrat tot, fa materialment partir de riure. *Liebeleli*. Film alemany, un dels millors que hem vist aquesta temporada. Història romàntica d'amor, d'honor i de militars, feta amb una gran dignitat i una sensibilitat que rarament veiem al cinema.

BARCELONA. — *El president fantasma*. L'esplèndida caricatura d'unes eleccions presidencials als Estats Units. Evidentment, cap a les acaballes el film perd la magnífica empena del començament i, per tant, la força satírica se'n ressent. No obstant, *El President Fantasma* resta un film atrevit, d'aquells films que sols els americans s'atreveixen a fer.

BROADWAY. — *Soy un fugitivo*. La dramàtica història que Paul Muni féu memorable. Un

Salvador Dalí, autor dramàtic

Per demostrar al lector incrèdul que Salvador Dalí és sincer en la seva manera de parlar, escriure, pintar i obrar, i que no és un pervingut a la bogeria, publiquem avui una obra que el celebrat pintor surrealista va escriure quan encara estudiava el batxillerat. Va d'aquesta manera:

«EL CAYADO»
Comedia de pollo y paja, escrita en versos braquiesfàlicos i con notables faltas ortográficas.
Personajes: No hay.
La escena representa un diapasón rectangular con orificio de salida en el pasaporte. En el centro, una mesa. Encima, un peldaño con astilleros del crédito Lionés. En el fondo y a la derecha, un viajante con arroz.
Sale Zoroastro, y con voy de bajo-relieve exclama: «Oh, miserable pueblo de Judá, desde la vertiente del Sinaí contemplé el anfiteatro y respiré con capa y espada».
Sale Scipión y le clava una banderilla.
Zoroastro: «Ay! no quería tortilla.»
Scipión: «Te perdono y comparto un canario.»
Zoroastro, mordiendo el subsuelo, exclama:
«Me voy a vender chiclets en el Indostán».
Coge el despertador y huye por la pradera mediterránea.
Un començament així l'havia de portar necessàriament al seu destí, on encara no ha arribat. Però no es preocupi, que ja hi arribarà.

ESPLAI. — *Un ladrón en la alcoba*. Decididament, aquesta és la setmana de les gran represes. *Un ladrón en la alcoba*, l'exquisita comèdia de Lubitsch, és una de les obres més picants, gracioses i intel·ligents que ha donat el cinema. Amb quatre pel·lícules així cada any, el teatre seria definitivament mort i enterrat.

FREGOLI i TRIANON. — *El hombre y el monstruo*, la fantàstica història de Stevenson contada per Mamoulian amb un encert innegable. Bon cinema!

COMEDIA. — *Ha entrado un fotógrafo*, comèdia americana, que ja hem recomanat les darreres setmanes.

Entrada general: 3 pessetes

—Es dona importància?
—Sí, home; ja el viu perquè sap fer el mort.

D'EL BE NEGRE de 28 de juliol de 1931

La capital de la Federació és un dir-espanyola, viu dies històrics. La vibració ciutadana ha arribat al punt de dalt. El termòmetre Ramos no ha passat encara de 40. Aquest fet sense precedents justifica totes les esperances. Unicament els guillats, els pessimistes, els catalanistes i la policia poden dubtar encara que l'Estatut serà aprovat per una majoria esclafadora.

En un tres i no res l'arribada a Madrid dels diputats de l'Esquerra Catalana ha esvaït els darrers recels. La presa de contacte oficial entre els elegits del poble català i l'asfalt jeràrquic madrileny fou un acte amarat de senzillesa republicana i xarbotant de cordialitat peninsular.

La rebuda fou, de cap a cap, digna dels representants novells de la Catalunya nostrada. A l'estació hi havia el general Queipo de Llano, comandant de la primera divisió orgànica, i tota l'oficialitat franca de servei. El ministre de la Guerra es va representar pel cap del seu gabinet civil.

En arribar el tren, la banda militar va rompre a tocar la Santa Espina, precedida de l'Himne de Riego. Veiem la nostra enoció, el general Queipo de Llano se'n acostava i ens diu:

«Habiá dado orden de que se tocaran Los Segadores. Pero en estos momentos de cordialidad he creído preferible no herir la susceptibilidad de los diputados catalanes».

No cal dir que nosaltres, cordials de tot la vida, vàrem aplaudir sense reserves la decisió del general.

Mentrestant el tren s'havia aturat. Els primers a baixar del vagó foren els ciutadans diputats Vallescà, Carrasco Formiguera, Companys i Lluhi, portant tots ells escaients uniformes d'oficial de complement. Aquesta delicada atenció per part d'hommes que, diguin el que vulguin la gent d'Acció Catalana, representen la màxima catalanitat, va produir l'efecte que tothom pot suposar.

«Después de lo que acabamos de presenciar — deia un comandant a la sortida —, cómo es posible siquiera concebir que podamos pelearnos por un miserable Estatuto?»

Evidentment. Seria una barrabassada sense solta ni volta.

Fetes les presentacions oficials, els ciutadans diputats militars federals d'esquerra republicana catalana anaren a deixar targetes a l'Oficina de la Generalitat i es traslladaren immediatament a la caserna d'infanteria de San Francisco el Grande, on tenien parat allotjament.

L'entrada al Congrés, dels ciutadans diputats catalans d'Esquerra, sempre d'uniforme, va provocar un cert esverament entre la massa amorfa dels diputats espanyols re-

El recader de Montjuïc

Aquesta setmana no és de Montjuïc, sinó del carrer de la Indústria. En els estudis que la casa Huet té prop de l'Hospital de Sant Pau és imminent el rodatge de l'adaptació a l'espanyol de l'obra de Courteline *Le Train de 8 heures 47*, film que ja ha estat rodat a França. Els adaptadors Pere Puche i Antoni Fernández han de fer els grans equilibris perquè el senyor Huet vol de totes passades que els soldats siguin espanyols i que la cosa passi a Espanya. Ens sembla que el tren de les 8'47 arribarà amb retard.

* Ha estat acabat el documental *Córdoba*, de la sèrie *Estampas de España*. Aviat el veurem.

Un llibre d'Ignasi Agustí: *Diagonal*.
Un llibre curt, com el seu autor.
Un llibre negre, un llibre desesperat.
Un llibre notable, en definitiva.
A l'edat d'Ignasi Agustí, però, més que al Diagonal, li convindria el Paral·lel.

Tots sabem que el senyor Joan Puig i Ferrater tenia l'ànima russa, però no creïem que li tingués tant. Darrerament no hem llegit el seu últim llibre *Camins de França*, que l'autor recorre amb auto...biografia. Mai hauríem sospitat que per França hi hagués tants mals camins. Un llibre a recomanar als grans excursionistes.

I diem als grans excursionistes, i no als excursionistes a seques, perquè els grans excursionistes caminen més, arriben a lloc molt cansats i no tenen humor de llegir.

Per al poeta, ara i adés, les parts del túnel són flonges i peludes, i els cavalls, en ésser mit, vaguen a ramades per la platja, amb una estrella al front, o estenen, incandescent, llurs crineres damunt la ciutat.

Així ho escriu molt seriosament el senyor J. V. Foix, en un article que publica a *La Publi* de diumenge.

El senyor Foix ens perdonarà, però és evident que manca a la veritat. Que el senyor Foix es posi la mà al pit i reconegui que el que són flonges i peludes són les crineres dels cavalls, i que les que vaguen a ramades per la platja, amb una estrella al front, són les parets del túnel.

No costa res de no dir mentides!

Un llibre que llegirem amb gust: *Viatge a Catalunya*, de Josep Pla. No és ben bé un viatge totalitari. Josep Pla s'accontenta amb l'Empordà i el Rosselló. Ja n'hi ha ben bé prou per a fer una caminadeta i apreciar com cal la prosa sabrosa de Josep Pla.

Ah! Val la pena de dir-ho: aquest llibre no té res a veure amb la política.

MOLT BEE!

—Però, és que Mercè Nicolau és tan mala actriu com això?—se'ns ha preguntat.

Perdonin, Mercè Nicolau no és una mala actriu. No és, tampoc, una bona actriu. No és, encara, una actriu mitjana ni una actriu discreta ni una actriu intolèrable.

Senzillament: Mercè Nicolau no és una actriu.

Es una senyora que, de vegades, fa comèdia, que no és ben bé el mateix.

Mercè Nicolau, però, té bones relacions. Unes relacions excel·lents a la Conselleria de Cultura de la Generalitat.

Amb aquestes relacions, Mercè Nicolau podia aspirar, amb èxit, a un alt càrrec burocràtic, a ésser regidora, o diputat, o inspectora de Sanitat. Podia també obtenir fàcilment una subvenció per anar, en viatge oficial, a estudiar els costums artístics del Siam, la Xina i el Japó.

Estava a la seva mà formar part del jurat del Premi Joan Crexells o de dirigir l'Oficina de la Generalitat a Madrid.

Però no. Mercè Nicolau volia fer comèdia. I com que volia fer comèdia, no hi ha hagut altre remei que concedir-li la subvenció de 80.000 pessetes que el Comitè del Teatre havia de donar a una empresa de teatre català.

No ens resta, doncs, altre remei que inclinar-nos humilment davant dels grans sets consumats.

En el fons, però, tenim una secreta alegria. L'alegria de pensar que a la senyora Mercè Nicolau no se li hagi acudit aspirar a la Presidència del Tribunal de Casació.

Encara que el títol podria fer esperar una altra cosa, la comèdia musical vienesa estrenada al Barcelona—s'anomena *El primo de las Indias*—constitueix un espectacle agradabilíssim.

No té res del gust horrible de les famoses sarsueles espanyoles. L'acreditat espectacle de país de negres que aquí encara fa la viu viu. *El primo de las Indias* s'escolta amb gust, fa passar be l'estona i, sobretot, té el mèrit, enorme en les nostres latituds, de revelar la preocupació de plaure a un públic intel·ligent.

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de Silva Aramburu i mestre Padilla
LAS INVIOABLES
Totes les tardes
LAS MUJERES DEL ZODIACO
per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

Boxa - Olympia Ring
Avui, a les 10'15 nit, extraordinària vetllada
PRADAS - F. PEREZ
SAFONT - SIMÓ
CHEO GARCÍA
MOREJÓN - LLUCH
Gironès - Panchón
Entrada general: 3 pessetes

La inauguració de la temporada oficial de la Companyia Gassol-Nicolau es farà amb l'estrena de l'obra que va guanyar el darrer Premi Ignasi Iglesias.
L'obra es titula *Els homes forts*. Ja sabem quins seran, aquests homes forts: els espectadors.

Al Poliorama ha actuat un espectacle d'il·lusionisme, que es titula *Combre*.
Poliorama? Il·lusionisme?... No es tractarà del Comitè del Teatre?

Els colonitzadors madrilenys segueixen campant per Barcelona. Veieu els cartells:
Las vampiras, Las inviolables, Las tentaciones...
Quin dia es decidiran a fer les... maleses?
I no tornar mai més.

Maricel-Park
El Parc d'Atraccions més important d'Europa
El més bell mirador del Mar, la Ciutat i la Muntanya
Tots els dies funcionaran totes les grans atraccions
MUNTANYES RUSSES
WITCHING WAVES
i altres atraccions
Entrada al parc, 50 cèntims
Anada i retorn en el Funicular de Montjuïc i entrada al parc, 1 pta.

AL PALAU DE JUSTICIA
—No s'amoïni, don Julio, que després del Treball ve el descans!

Orelles esgarriades

Exageracions

D'un article de J. V. Foix, publicat a La Publicitat de diumenge:

«...ésser «sonàmbul» i ésser «crèdul» és més difícil que calçar botes de goma i fer la revolució social.»

Ens sembla que no...

El terror a Viena

D'un telegrama de La Vanguardia de divendres:

«Entretanto, la actitud de Viena està sotmetida a un severísimo estado de guerra, y todos sus ciudadanos, lo mismo que los rebeldes culpables del intento criminal revolucionario, están sujetos a la pena de muerte.»

S'ha de reconèixer que, ben mirat, no hi ha millor procediment per acabar els disturbis a Viena que matar tots els vienesos.

Biografia

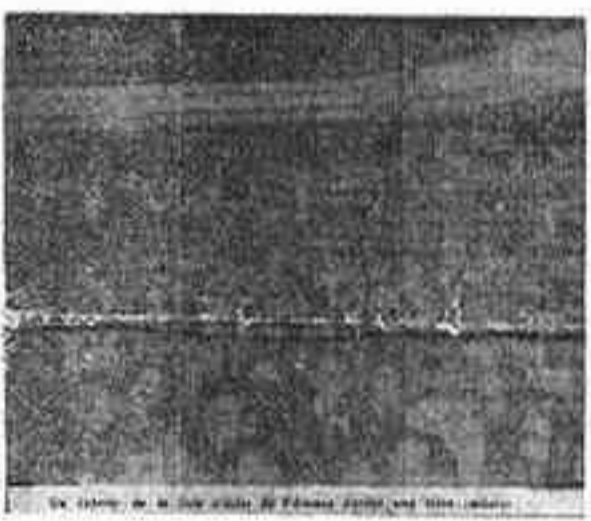
De la mateixa Vanguardia:

«...nació, en las postrimerias del novecientos, el que había de morir violentamente siendo candelero al frisar en los cuarenta y dos años.»

Si va néixer a l'acabament del 1900 i a l'any 34 ja tenia 42 anys, s'ha de reconèixer que Dollfuss va viure molt de pressa.

Prensa gràfica

Amb el peu de Un aspecto de la sala d'actes de l'Ateneu durant una festa cultural, el Full Oficial publicava el gravat que reproduïm a continuació:

Pel que sembla, a l'Ateneu en qüestió fan les festes culturals a les fosques.

Nou envoltant de CELOFANA ESPECIAL SENSE POROSITAT que assegura

la conservació perfecta del suc i aroma de les delícies del cigarret

CAMEL

D'una a nou hi ha diferència

El Dia de la Fruita, un diputat va anar a Pallejà amb quatre amics. Abans de marxar en el cotxe oficial de la Generalitat, un conegut li deia:

—Apa, Fontbernat, que us regalaran una caixa de préssecs!
—Si ho proven, eh? Els la tirare pel cap, eh? Que es pensen que m'han de subornar amb una caixa de fruita?

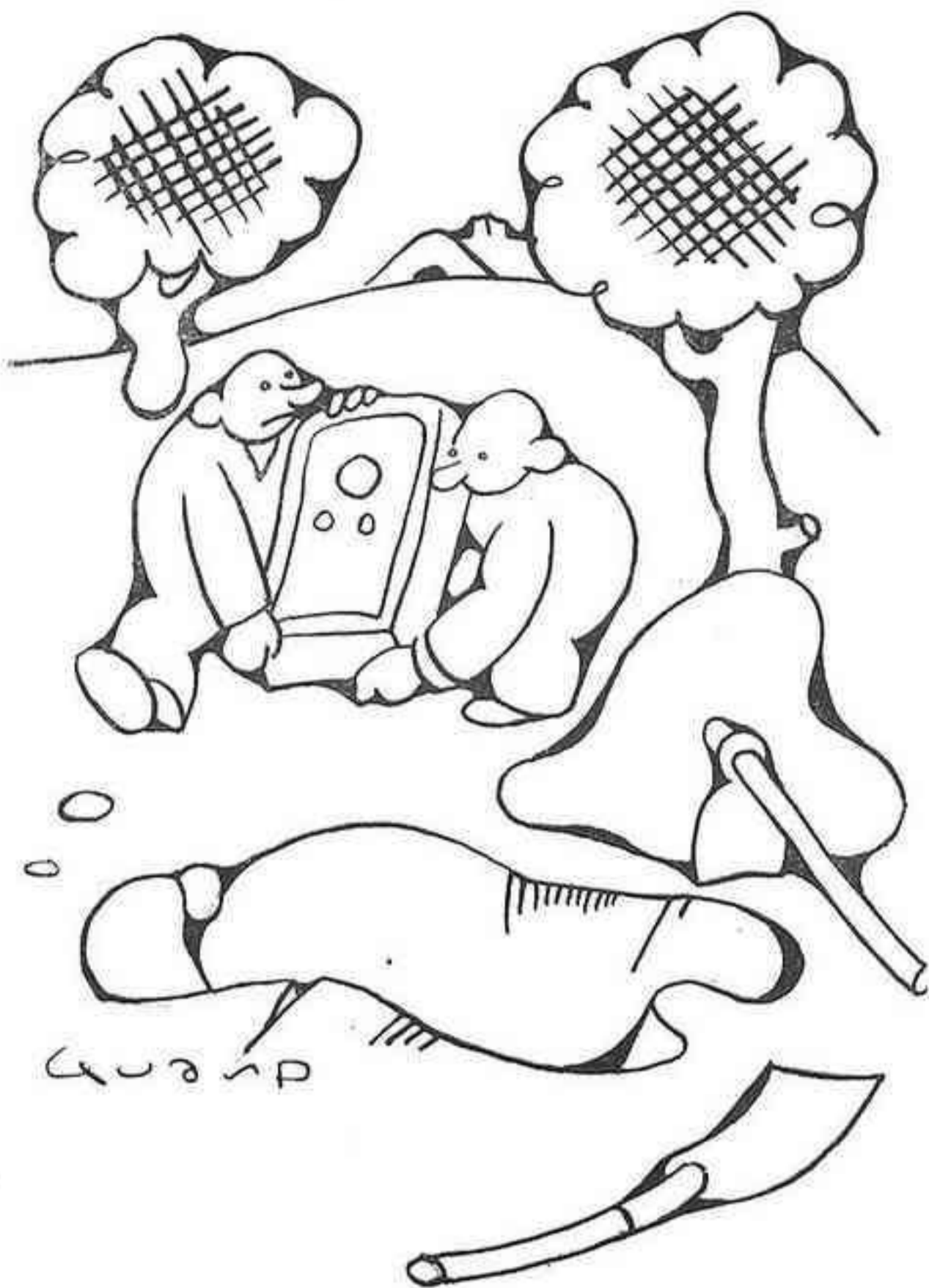
La comitiva es posà en marxa, arribà a Pallejà, inaugurà la diada i, quan se'n anaven, un dels organitzadors se'ls acostà:

—Espirin-se un moment, que els arreglarem unes caixes de fruita.
—Escolten —digué el diputat—. Poseu-n'hi una pel President.

Al cap d'uns minuts un empleat ficava dintre del cotxe oficial nou caixes de préssecs.

I cap a Barcelona falta gent. En arribar, els acompanyants no varen gosar reclamar res i se'n anaren a sopar amb les mans buides.

El diputat havia complert. No s'havia deixat subornar per una caixa de préssecs. Per nou, ja és una altra cosa.

LES DECLARACIONS DEL «CAUDILLO»

—Sí, diu que està disposat a tornar a sacrificar-se...

A L'ESTIU, TOTA CUCA VIU

La vachierització de la Generalitat i la vachierització de la circulació

Per tal de posar-nos al dia i al costat dels pobles més metoditzats i reglamentats d'Europa, el senyor Vächier, que malgrat el seu al·lunyament des de la qüestió dels autòmbus Torner no havia estat un sol moment inactiu, fa cinc dies que va aconseguir la completa vachierització o, més ben dit, la revachierització de la Policia Urbana i de Tràfic.

De moment encara ningú no se n'ha donat compte perquè hom espera fer-ho públic quan la cosa no pugui ja causar cap trastorn, però la gestió del cop ha estat laboriosa i el cop no ha pas mancat de violència i energia. Els objectius, no obstant, han estat assolits tots de manera brillant.

La cosa fou provocada imprudentment pel senyor Bernades en ordenar la desaparició dels galliners de la Plaça de Catalunya, en fer treure els pals que, no se sabia per què, feia anys i anys que destorbaven la circulació i en voler fer que aquesta anés més llisquent. Una tal impudència, un semblant despreu de les tradicions, no podien deixar de rebre el seu càstig, i l'han rebut, vaja si l'han rebut!

LES MALETES DE BRIGHTON

Feia dies que no es veia el conseller-regidor de Circulació senyor Bernades. De moment, ningú no s'hi fixà; però algú s'adonà que la seva desaparició havia estat potser massa massa brusca, i com que aquesta desaparició coincidia amb altres, la cosa posà l'alarma als cors. Què havia passat?

Misteri! Però els que llegeixen la premsa anglesa hauran vist que des de fa uns dies a l'estació de Brighton no paren d'arribar-hi maletes amb cadàvers trossets. Scot-

land Yard està alarmadíssim i contentíssim perquè té la sensació que acabarà per descobrir els 128 cadàvers de dones desaparegudes.

No obstant, una notícia posterior diu que un detectiu habilitat ha descobert que no es tracta de cadàvers de dones, sinó d'homes, i que cap d'ells no té, almenys pels trossos que s'han trobat, sang anglesa.

EL MISTERI S'ACLAREIX

Relacionant, però, les dues notícies, hom troba fàcilment la clau de l'enigma. El senyor Bernades i els seus més fidels auxiliars es troben a l'estació de Brighton, on han anat viatjant com simples maletes, cosa que no diu pas gaire en favor dels viatgers, que no hauran pas après res en el viatge.

El senyor Vächier, però, sembla que diu als seus amics que els ha ensenyat a viure, i sembla que és veritat. El fet és que Circulació i Policia Urbana es troben actualment sense les seves més altes autoritats i que per solucionar una situació tan anòmala el senyor Vächier fa activíssimes i tenacíssimes gestions perquè els serveis de Policia Urbana i de Tràfic de Barcelona, per ésser aquesta la capital de Catalunya, depenguin de la Generalitat i perquè sigui nomenat un cap suprem i perpetu que s'adapti a les variades, complicades i científiques bases del famós concurs, que, evidentment, no podrà ésser altre que el mateix senyor Vächier.

I per a aconseguir que un home tan competent i ple de mèrits com el senyor Vächier ocupi el lloc, el senyor Vächier està disposat a jugar-s'hi el tot pel tot, que, com tothom sap, no és pas poc.

LA CORDIALITAT

Guerra del Río. — En las alas del deseo, mi ilusión la ve flotar...

D'ALEMANYA

Un enterviu amb el Führer

Berlin, 3 (per teletyp a les dues de la matinada, del nostre enviat especial). — Finalment he pogut entrevistar Hitler. L'entrevista ha estat cordialíssima, potser massa cordial i totes, però jo anava previngut. De primer m'ha rebut a peu dret i això em tenia inquiet. Finalment, però, després de tres «heils Hitlers», m'ha fet assegurar en un «siló» i m'he tranquil·litat: una miqueta. Procurarem, per la seva importància, donar taquígraficament les declaracions.

—Todo esto de que tanto hables en las periódicas no tener importancia ninguna, ninguna, ninguna. No se trata de nada más que de renovación de personal que erase ya demasiada usada por el uso. Es aquello que dirán ostendes los catalanos con tanta propiedad poner paja nueva. Yo, mi, no haber haber más que poner paja nueva. Heil Hitler! Ja, ja, ja!

—Heil Hitler! —contestàrem cortèsment—. Així, doncs—preguntàrem—, persistiu en el predomini de la raça ària?

—Naturalmente; pero en esta cosa hay también un confusión. Yo, mi, nunca no hablado he de la raza aria, sino de la raza apia, que es una raza que viene de la India en los tiempos mucho mucho antiguos, conocida en sánscrito por los sabios alemanes con el nombre científica de Sarasa. Rasa fuerte, muy fuerte y sin prejuicios, que no se espanta de nada ni tiene manios. Ja, ja, ja! Por esto nosotros hemos perseguido los judíos porque ser unos judíos e porque ellos tienen manios con la carne de puercos que nosotros no podemos permitir. Los manios naturalmente. Heil Hitler! Ja, ja, ja!

—Heil Hitler! I, aclarit aquest punt de la política interior, no ens

podeu dir res de la vostra visita a Mussolini?

—Hombra... hombra... Mussolini ha estado muy amable, moy, pero moy diplomática, caramba, demasiada. Yo, mi, quería ir a Roma, pero él no ha querido e nos hemos recibido en Venecia.

—Es tracta de la proxima guerra?

—Hombra... Quiera osee ver mi más impenetrable reserva? Se la mostraré.

—Gràcies, gràcies. Però, és tan impenetrable com això?

—Ja, ja! Es un decir, vaya. Osté verá, Germania, o sea el partido nazi o sea yo, mi, el Führer, firmaría con ganas una tratada con Mussolini, o sea el Duce, o sea el fascismo o sea Italia. Pero yo, mi, o sea el Führer, o sea el partido nazi o sea Germania, quiera sólidos garantios porque Italia tiene dos cosas que le tienen la corason robada.

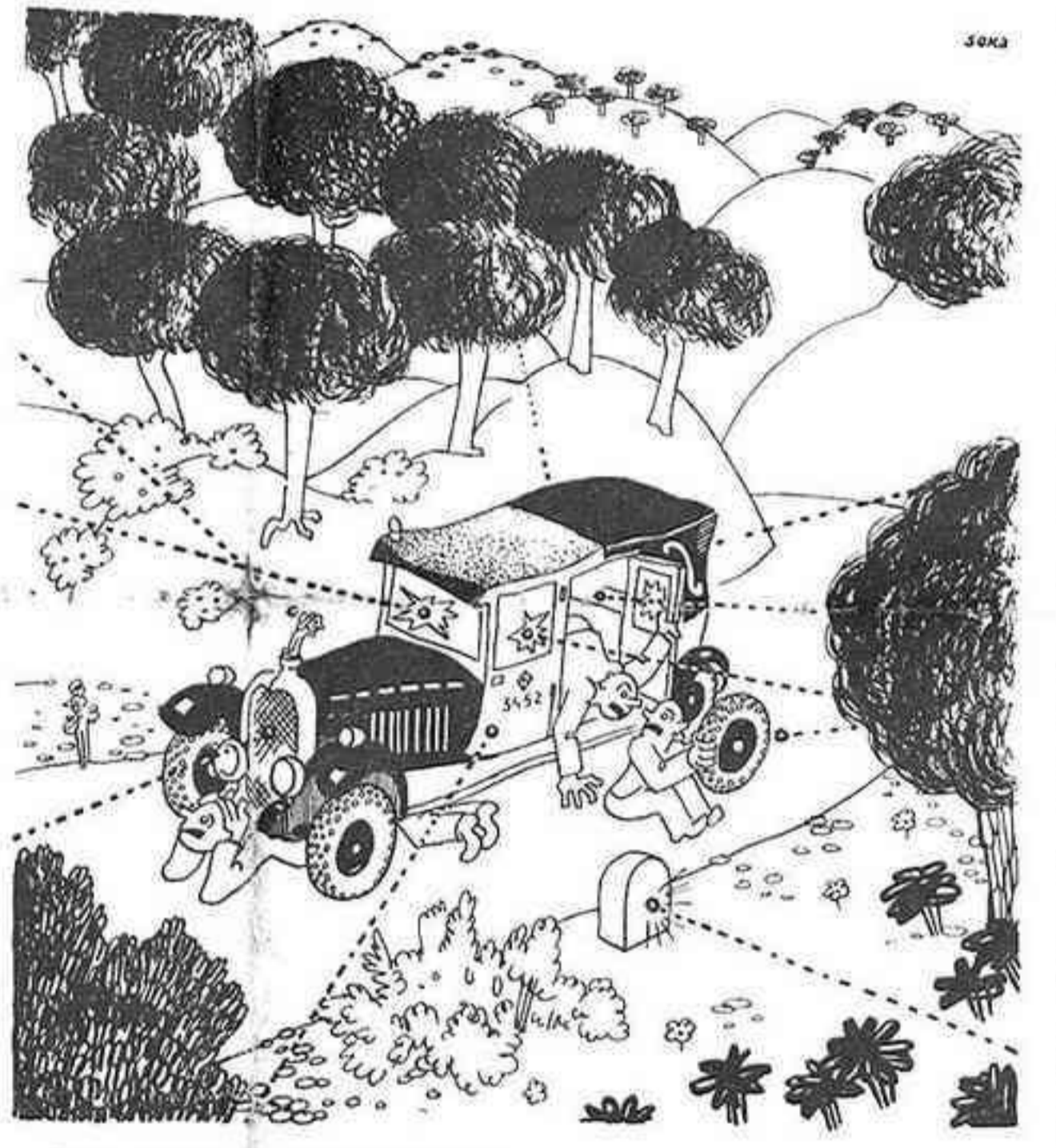
—Ah, ja; els museus i l'Adriàtic.

—No, no, no, se equivoca, jovensito, sí. Eon Nápolas, oh Nápoli! —digué amb els ulls en blanc— i en dir «i» es mossegà el llavi inferior—la Vía Appia. Oh, la Vía Appia! E ostedes no digo, que con su Barrio Chino... Pero... pero no piense, que para caso de guerra ya tenemos los planos. Ja, ja, ja! Heil Hitler!!!

—Heil Hitler! —contestàrem per pura cortesia.

I ens acomiadàrem. En aixecarnos, vàrem descobrir amb terror que el «siló» era foradat. Vaig sortir de la sala a reculons, tot tremolós de pensar el perill que havia correbut per complir amb els deures informatius.

Enviat especial.

ELS POBRES ATRACADORS

—Ep! Així no és el tracte. Encara no s'ha aixecat la veda...

EL BE...RNAT METGE

Romanços. — Exacte; és el que hem dit nosaltres: romanços!

Brandy. — No us estranyeu tant. Avui en dia es dubta fins de la teoria d'Einstein.

Berta. — Ovella vella sempre bona; va. Amb els altres trencaclosques que envieu pensem matar-hi el temps durant les vacances.

Grimeglandia. — Dintre de les

SALO DE LES CENT MIL CORBATES

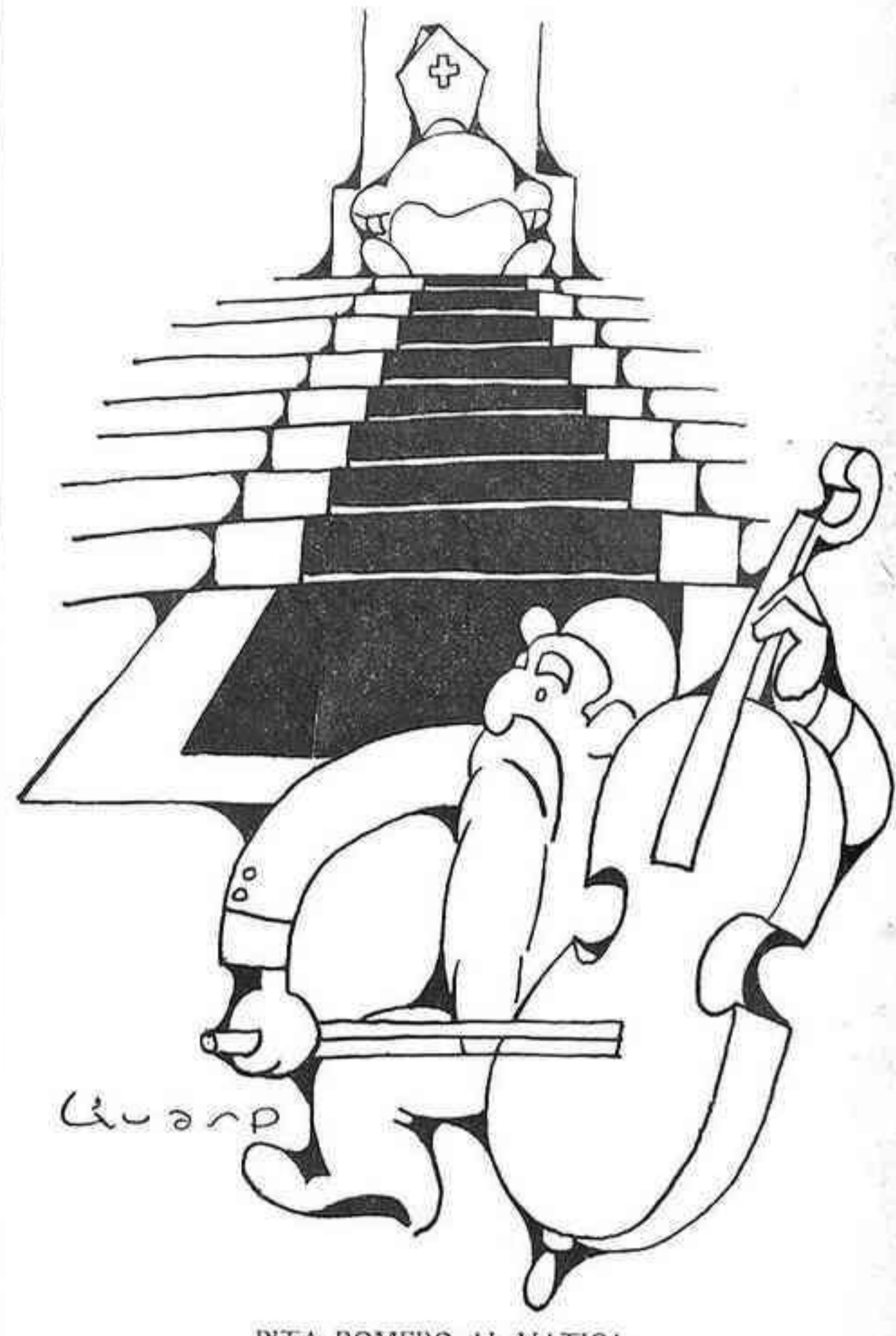

LA SASTRERIA DANIEL'S és la més recomanable GUST, QUALITAT I PREUS PER A TOTIOM

Rambla Catalunya, 13-Telèfon 20053

DESCONCORDAMENTS

Dietari del senyor Pita Romero

PITA ROMERO AL VATICÀ

20 de juliol. — He pensat que per entretenir-me, el millor seria escriure el diari de la meua estada a Roma. No em recordo ja de quan vaig arribar i encara no m'ha rebut el Papa. No sé pas què pensa. He anat a veure les ruïnes de la Ciutat Eterna. Estan en bastant mal estat.

30 de juliol. — Fa deu dies que em passo les vuit hores d'oficina al Vaticà, fent cua a la porta, sense poder entrar. I hi entra tothom!

20 d'agost. — Com que els pelegrins entren sense cap dificultat, m'he disfressat de pelegrí. Però feia massa temps que havia fet cua i els soldats suïssos m'han conegut. Si hi hagués pensat més, aviat hauria pogut passar. Ara ja no és possible.

18 de setembre. — Em penso que el Papa em rebrà demà.

19 de setembre. — El Papa no m'ha rebut encara; segurament se'n demà passarà.

21 de setembre. — Tampoc no m'ha rebut el Papa. Estic segur que ha d'ésser la setmana entrant. M'ho ha assegurat una tiradora de cartes que no falla.

27 de setembre. — La tiradora ha fallat; jo segueixo arrastrant-me.

7 de gener de 1940. — El Papa no m'ha pogut rebre encara. Es que està molt malalt i no deixen entrar ningú.

18 de gener. — Impossible veure el Papa, perquè s'ha mort.

16 de febrer. — El Papa no em pot rebre, perquè està atrafegat amb el canvi de pis. Ja és tenir jettatura.

18 d'octubre de 1950. — Un altre Papa mort! E io senza podere arribare a vedere-lo in vita malgratto la prestezza della mia arribata a Roma l'anno 1934!

3 de maig de 1954. — Evviva l'uomine castizze! Domani verroii il Papa!

4 de maig de 1954. — Il Papa no me vole rebere perquè non ha voluto credere que io sono ministro plenipotenziario de la Spagna. In venti anni que sono in Roma e devvenuto automaticamente súbdito del Papa! Quella cosa fare.

8 de maig 1954. — Porca... fortuna! E tretto número basso. Il alto! Soldato del Papa! Que vas alla guerra!

7 de maig 1954. — Rebutto cittaione per presentar-me alla Commissione de Reclutamento. Domani sarò quintato.

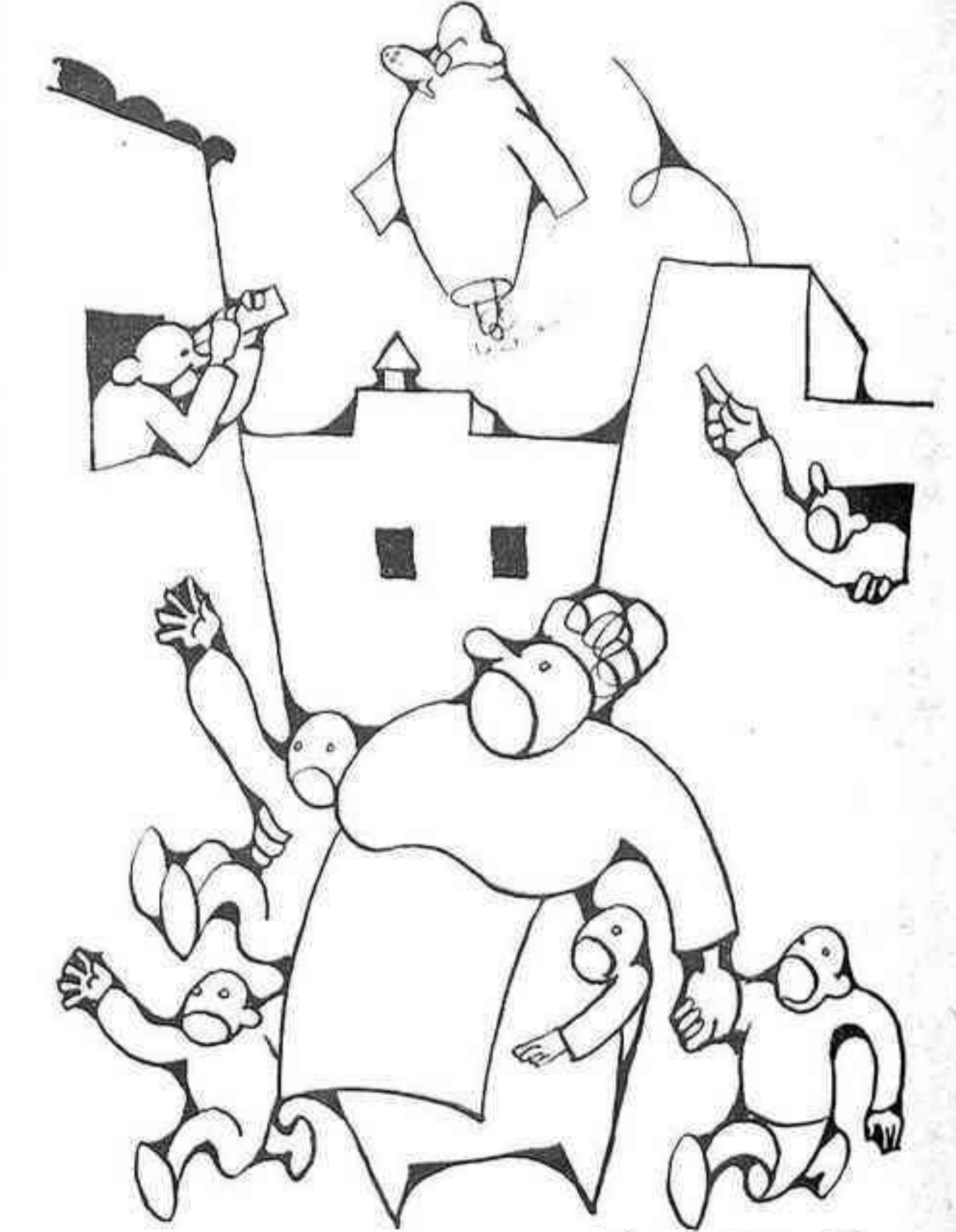
12 de maig 1954. — Suono no menato caporale per la mia bella barba bianca.

13 de maig de 1954. — Oggi visto il Papa e lui presentato arme. S. S. m'ha reconosciuto e ha ditto: Olla Pitta! e m'ha donato la benedizione papale. Quella felicità!

LA REGLA

SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

Verdadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especialistes.

EL «CAUDILLO» TORNA

—Amagues les criatures!